

VAGYOK, AKI VOLTAM.

Vagyok, aki voltam:	Az élet száz sebébe
Magam Tamása,	Mártottam ujjamat merészen.
Nem másnak mása	Ej, haj, nem lett a részem
Szorongó szolgasorban!	Se bizonyság, se béke!

De minden seben át
Magam szívéhez értem.
S amit belőle kibeszéltem,
Úgy csendült mint egy szerenád,
Melyet halott menyasszony ablaka alatt
Dalolnak balga madarak.

Réz Gyula.

VONATON.

Tolnai Vilmosnak.

Csak forró lázban látsz olyat
Viharba sýnlő éjjelen:
Mint vadra rontó vérszomjas kopó
Vonítva vágat a vonat!
Szikrázó torka csengve csattogó,
A messzeség előtte védtelen.

Nyomába nyögve sír a sínpár,
A töltés teste megremeg,
Átjárja ájult rettenet.
Mint könnyü pelyhet körbe hintál,
Varázsba ejtve minden ideget
A végtelent elérni hiteget.

Csak forró lázban látsz olyat
Viharba sýnlő éjjelen:
Velőkbe lüktető vad taktusán
Lihegve lejt a gondolat,
Mint forgó párok bomlott tánc-tusán...
— Tanácstalan az értelem.

Iramja mindent egybesző,
Ezer színt szór megint az ürbe.
A lomha föld bolondul fürge:
A száz sallangra tépett zöld mező
Gyűrűs örvényben hempereg.
Egymáson nyargal rét, berek.
Az erdő lombja másutt zöldel.

Arcot cserél a föld, az ég.
 Birokra kél a hegy a völgygel,
 Forgatják egymást emberül.
 Nem várja meg, mi lesz a vég,
 Rohan tovább új messzeségbe,
 Ott másra vál a percnek képe,
 A zürzavar itt holtan elterül...

Csak forró lázban látsz olyat
 Viharba sínylő éjjelen:
 Egy pillanatra valahol
 Vonagló testtel a vonat
 Ívbe hajolva zakatol!
 — Az arc fakó lesz, vértelen.

Valaki köztünk felkacag!
 Riadva nézünk össze — emberek...
 Tudjuk, ki Ő! A reszkető ajak
 Komor nevet sóhajt el hangtalan,
 Úgy peng pedig mint súlyos vertarany.
 Az élet asztalán ha koppan, csendül,
 Gonosz csoda ront ki a csendbül
 S eléd sötétlik a — Halál...

Csak forró lázban látsz olyat
 Viharba sínylő éjjelen:
 Kattogva vágta, dübörög
 Elnyúlt testével a vonat
 Örvénylő, vad folyam fölött.
 A mélység réme megjelen!

Egyetlenegy szemrebbenet:
 Zihálva zökken a vonat!
 A híd vasváza megremeg,
 Szívünkbe szúr az iszonyat.
 Dermedve várunk — emberek —
 — Valaki köztünk szendereg...

Csak boldog ébredéskor látsz olyat
 Aranyló nyári reggelen:
 Szikrát szítál, meglassul a vonat,
 Szelid ütemre cseng a csattogás
 S a párás messzeségben megjelen,
 Előragyog a fehér állomás!

És eltűnik a szörnyű álom,
 Mint szürke köd a kelő nap előtt.
 Az Élet győzött a Halálon!
 A szem reményt sugárzik és erőt.
 — S miként parádés, hetyke posztok:
 Köszön felénk ezer telegráfoszlop.